

Albert-Lőrincz Márton

Gyufásdobozra

(Vágni)

Kenyérszeletelő kést
keresett, vágni.
Tollat ragadott.

(Éjszaka)

Sohase tudta
meg, miért ült asztalhoz.
Pirkadni kezdett.

(Színhalál)

Mire hajnal lett
elnyílt a kaktusz. Lila
volt még az este.

(Kényszer)

Asztalhoz ültem.
Enni akartam, falni.
Papír terítve.

(Naiv tök)

Tebenned én is,
Bizalom! Vagyok s nem több,
mint egy naiv tök.

(Neobiznisz)

Telefon csörög.
Loccsan az egészségfröccs.
Rongy neobiznisz.

(Így marad)

*“egyetlen érintés sem
nyúlt utánam a házfalaktól”*
Dobozi Eszter

Jó lenne, azt mondom, a pörge kalapom,
eső ha rám szakad, vihar ha rám támad.

Jó lenne kobakom védeni, gondolom,
gondom mikor kinő, s megkímél szép idő.

Emelném kalapom, karimás, nem pörge,
fejemre szabatom s így marad örökre.

(Futókor)

Elfér a Föld a tenyeremben,
Magam alig férek meg benne.

Idegének nyomulva jönnek,
Elveszik tőlem Székelyföldet.

A takarót, mely testem védi
A futókor rólam letépi.

Nekem nem kell, ami a másé,
Anyanyelvem a legszebb káté.

Én mindig arról elmélkedem,
Romlott világnak minek kellek?

S a szó, mit jobbik énem bír ma,
Befogad-e? Vagy csak a sírhant?

Büki Attila

Klauzál utca 30

elnehezülnek önsúlyuktól
a mázas agyagedények
könyvek rajzolt címét
szürke por lepi
már rég megszökött
a cserépkályhából
hasábfá és fekete gyémánt
széttárt combokkal
nem dobog ÉGETŐ ESZTEREK szíve
nem jó hallgatni gyermeksírást
se rózsaszín mosolyt látni
Németh László és Pilinszky
Kháron ladikján Sipka Sándor
zsoltára sem hallatszik már
feketék a téli éjszakák
pedig ünnepi színűek a bútorok
a festményeken izzik a nyár
s az aranyló ikonok
úgy érintik az ember lelkét
hogyan felenged mi ráhidegült

elnehezülnek önsúlyuktól
a mázas anyagedények
könyvek rajzolt címét
szürke por lepi
a professzor íróasztalán
s mindenütt a házban
tárgyai mint rég – – –
csak a sírás száll fel
a sírás a lélekben
nem tehet itt senki úgy
mintha nem fájna semmi sem

(Hódmezővásárhelyen, Sipka Sándor professzor egykori házában)

Változatok egy Bella István strófára

1.

„Az eső a virágot leverte.
És elcsobogott mosolya.
Nyomában – a földön – forrás-szerte
az akácfa kiveret foga.”

2.

Az eső a virágot leverte.
És elcsobogott mosolya.
Nyomában – a földön – forrás-szerte
az akácfa tűske-foga.

3.

Az eső a virágot leverte.
És elcsobogott mosolya.
Nyomában – a földön – forrás-szerte
akácerdő kaloda.

Ha már hajad leengeded

– *William Butler Yeats nyomán* –

Ha már őszülsz s hajad leengeded,
a bolyongó fényben hunyd be szemed!
Álmodd vissza belső képeidet,
a hulló mosolyú szerelmeket,
álbarátokat és hű szíveket,
melyek megérintették lelkedet!

Ha már őszülsz s hajad leengeded,
melletted a kandalló tüze
égeti fadat, s lángjában fényed
tűzvirág álmai lobognak el,
ne fájlald, mi már nem történhet meg.
Adj értelmet a nem-értett igéknek!

Csáky Károly

A 126. napi zsoltár

Nemlétezésed
nem
léte-
zik:
tehát itt vagy
velem
a gyertyalángban,
valamennyi fohászomban,
minden lefekvésben
és
ébredés-
ben,
a rózsafüzér
kopott szemeiben,
az égbolton kémlelt
csillagokban,
a hajnali harmatcseppben.

Haláloed
öröklétre váltott,
kihűlt arcod
csak fénykép már,
de ott fenn
valami vár:
mosolyod
újra
lángra
lobbant.

És mint mondtad,
s mondod
most is:
összetartozunk
így is.

Élni kell csak
itt is,
ott is,
hogyan teljesedjék
bennünk egyre
az ige,
lelkünk
egyesüljön
a mindenségben.

Átváltozás II.

És meg-
kondultak
bennünk a harangok:
esküvőre,
halálra
meg
szentmisére,
hogy fakadjon élet,
legyen feltámadás
Meg-
váltónknak
misztériu-
má-
val.

És itt
fekszik
felkötött állal,
lezárt szemmel,
útra készen
az Asszony,
kiből életek fakadtak,
ki szült jövendőt,
s kire most
könnyet hullat
az özvegy
s a gyermek.

A hajnal fénye
már nehezen jön elő,
átlép minket az idő,
de fényeskedni kezd
az örök
világos-
Ság;
felszáll a lélek,
s ki itt maradt,
fejet hajt
csendben
Únak
akarata
előtt.

Vigasz szomorúságomban

S ti hárman,
vigaszaim a gyászban,
fájdalomban,
hiányomban,
tipegetek-topogtok
körülottem
gondtalanul.

Bár elment,
ki anyátokat szülte;
kinek egykor
méhében fogant
szerelmünk gyöngye,
hogyan beköltözzön szívünkbe
élet és
halál,
jelen és
jő-
ven-
dő.

Látjátok véreink,
kicsinyke feleink:
csak így lehet
értelme
e földi létnek,
s ki kell bírni.
ha próbára tesznek,
nagy-nagy tüzek
körülvesszenek,
mert
élet fakad
sorsunk fájásából
így
is.

Ige a 133. napra

Lenn
a csend-
ben,
földi enyészet-
ben,
csak az elmúlás
mélyül.

Fenn
a menny-
ben,
testté lesz
 újra az Ige,
hogy az öröklétben
 beteljesülj te
is.

S bár még csak képletesen
foghatjuk egymás kezét,
fájdalmunk oldódik
lassan,
és kapunk még
esélyt,
ha áldását adja
ránk újra
az Isten.

Bárdos Attila

Carne vale

Azt játszom, hogy más vagyok,
nem az, ami nem akarok.

Amit te látsz, az nem én vagyok:

– az vagy te –
és az vagyok én is,
mégis.

Kettős koan

Én a végtelent nem értem,
s a végtelen se ért engem.
Jól elvagyunk mi így ketten,
én a végtelenben,
s a végtelen bennem.

Lebegés

Mire gondoljak?
Nem gondolok semmire.
Mit akarjak?
Nem akarok semmit.
Mit mondjak?
Nem mondok semmit.
Csak lebegek a semmi felett a szélben,
elmond az mindent helyettem.

Füredi emlék

Csendes, őszi szerelem.
Átsuhant a szívemen.

Társam voltál vágyamban,
játsszótárs az ágyamban.

Simogat a napsugár,
gondos kezéd megtalál.

Fáradt arcom megpihen,
nem múlik el semmi sem.

Bácskai nyár emléke

Tarlók közt szikrázó homokút
– velem szalad a nyárba –,
pipacsvérű mezők partján
levelét villantó nyárfa.

Az úton kisfiú
– meztelen a lába –
porfelhőt rúg a tegnapi,
s füttyül a világra.

Nyáresti merengés

Besűrűsödött az este.
Messze van már minden, messze.
Az emlékezés halovány,
lámpásom se világít már.

Ülök a fenyőfa alatt,
tűlevél szűr holdsugarat.
Poharamban hűs bor csillan,
eltűnődöm: ki is voltam.

Miért lettem gyerekből felnőtt?
Miért kívántam minden szép nőt?
És most mért nem kell már egy sem,
csak a bor e nyári esten?

Csillaggal telik meg az ég,
borzongat a végtelen lét.
Felhajtok még egy pohárral.
Magam vagyok, nem kell a dal.

Fejemen egy szalmakalap.
Hogy leültem, rajta maradt.
Bús öregségem rám szakadt,
hallom szívdobbanásomat.